

ρανόν ὠδαί εὐλογιῶν καὶ εὐχαριστιῶν. ἄνθρωποι παρεπονοῦντο καὶ ἐκρύφθησαν εἰς τὸ βάθος τῶν χινοσκεπῶν κατοικιῶν

Τοῦτο διήρκεσέ τινα ἔτη.

Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ αἱ χελιδόνες ἐπολλαπλασιάσθησαν.

Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐβαρύνθησαν τῇ εὐτυχίαν· πονηραὶ ιδέαι ἤλθον εἰς τὸν νοῦν των· φαῦλός τις κατέστρεψε φωλεὰν χελιδόνος καὶ ἄλλοι ἐγέλασαν βλέποντες πίπτοντας τοὺς νεοσσούς.

Τότε τὰ πτηνὰ ταῦτα τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ φοβηθέντα, εἶπον· Φύγωμεν καὶ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Μόλις ἡ τελευταία χελιδὼν ἐξηρπνίσθη ἐν τῷ γλαυκῷ οὐρανῷ καὶ ἡ ἀσχημος καὶ ψυχρὰ τοῦ ἔτους ἐποχὴ ἐπανεῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Οἱ ἄνθρωποι ἀνύψωσαν ἱκέτιδας χεῖρας, ἐζήτησαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅστις δὲν ἠθέλησε διὰ τὸ σφάλμα τινῶν νὰ τιμωρήσῃ ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Αἱ χελιδόνες ἐπανεῆλθον καὶ μετ' αὐτῶν ἡ ὥραια ἐποχὴ.

Πλὴν νύκτα τινὰ, ἐνῷ ἐκοιμῶντο ἡσυχως ἐν ταῖς φωλεαῖς των, φαῦλοί τινες φοβούμενοι μὴ τοὶ ἀναχωρήσωσιν ἐκ νέου τὰς ἐκλείσαν ἐντὸς ὑψηλοῦ πύργου.

Αἱ δυστυχεῖς ἐξέβαλλον κραυγὰς ὀδυνηρὰς καὶ ἐζήτησαν τὴν ἐλευθερίαν των. Οἱ φύλακες τοῦ πύργου κουρασθέντες νὰ ἀγρυπνώσιν ἀδιακόπως, εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ καὶ ἀπέσπασαν τὰ πτερὰ τῶν πτερύγων των ἵνα μὴ δυνηθῶσι πλέον νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου, τὰ λευκὰ πτερὰ τὰ ἀποσπώμενα ἐπέτων πανταχόθεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων· οἵτινες ἐγέλων διὰ τοὺς στεναγμούς τῶν δυστυχῶν μικρῶν πτηνῶν.

Αἶφνης τὰ πτερὰ ταῦτα μετεβλήθησαν εἰς νιφάδας παχείας καὶ ψυχρὰς, αἵτινες ἐβάρυνον φρικτὰ τὰ μέλη τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπροξένουν εἰς αὐτοὺς φρικτὰς κακώσεις.

Τότε ἀνέκραζαν εἰς τοὺς δαίμονες.

— Μὴ ἀποσπᾶτε τὰ πτερὰ τῶν μικρῶν λευκῶν πτηνῶν.

Οὗτοι ἐσταμάτησαν, ἀλλ' ὁ Βορρᾶς ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ, ὁ χόρτος καὶ τὰ ἄνθη ἀπέθνησκον, τὰ φρέατα ἐκχυλίζοντα κατέκλυζον τὸ ἔδαφος, ἡ γῆ ἦτο παγερά, οἱ

των.

Αἶφνης ἀκτὶς ἡλίου διέσχισε τὰ νέφη ἐπληξέ τὸν πύργον καὶ μεγάλη ῥωγμὴ ἠνεώχθη ἀνωθεν ἕως κάτω.

Αἱ χελιδόνες ἔφυγον ἀφήνουςαι νεκρὰς τὰς ἀδελφὰς των, τῶν ὑπῳίων ἀφηρέθησαν τὰ πτερὰ.

3.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τῶν ἀγγέλων ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ὠργισμένος τὰς διέταξε νὰ μείνωσι, καὶ διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀφῆκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ψυχρὰν καὶ ἀσχημον ἐποχὴν. Οἱ ἄνθρωποι ἔσθενον καὶ ἐκλαίον, αἱ χελιδόνες τοὺς εὐσπλαγχνίσθησαν, καὶ βλέπουσιν τὴν μετάνοιαν αὐτῶν, παρεκάλεσαν τὸν ἀγαθὸν Θεὸν νὰ καμφθῇ.

Ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησεν, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον· πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πένθους τὸ ὁποῖον ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων μᾶς ἐπροξένησε, τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πτερώματος ἡμῶν θέλει μελανωθῇ· τοῦτο συγχρόνως θὰ ἦτο καὶ εἰδοποιήσις πρὸς τοὺς θνητούς· ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐγγίσωσι τὰς χελιδόνας.

Ἄλλως τε, οἱ ἄνθρωποι μόνον ἐπὶ ἐξ μῆνας θὰ ἔχωσι τὴν ὥραιαν καὶ γλαυκὴν ἐποχὴν· θέλουσιν ὁμῶς ἐργάζεσθαι ἵνα τρέφονται, καὶ ἐνῷ θὰ ἐργάζωνται δὲν θὰ σκέπτονται πλέον τὸ κακόν.

Ἵπάγωμεν, εὐγενεῖς χελιδόνες, ἀναχωρήσωμεν, διότι ὁ Κύριος τὴν πρωίαν ταύτην μοὶ ἐπέμψεν ὥραιον ἄγγελον ἵνα με εἰδοποιήσῃ.

Εἶπεν ἡ γηραιὰ χελιδὼν, πᾶν δὲ τὸ σμῆνος ἐπέταξε πρὸς τὸν οὐρανόν.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ Κ. Θ. Ι. Κολοκοτρῶνης, ἔτι δὲ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Φαλέζ καὶ οὐχὶ ὡς υἱὸς τοῦ πατρὸς του, ἐξέδοτο πρὸ τινῶν ἡμερῶν βιβλίον πολυσελίδον, πολυειδοῦς ὕλης, πλήρες ἐθνικῆς με-

λέτης, πλήρες στοχασμῶν ιδιοτρόπων ἢ εἰλικρινῶν.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡμῶν τὰ πάντα εἰσὶ συρμός καὶ φράξ· ὅταν δὲ ὁ συρμός οὗτος ἐπικρατῇ, παραλλαγή τις ἀρχαιοτέρως καὶ ἐναντία πρὸς τοῦτον, ὑποτίθεται οὐχὶ τιμῇ καὶ ἔρωι πρὸς τὸ ἀληθές ἀλλ' ἀγροικία τις. Οὕτως ἡ ἀλήθεια ἐνισχυοῦ καὶ πολλαχοῦ τῶν αἰώνων καίτοι ἀνεγνωρισμένη ἐσιωπᾶτο καὶ σιωπᾶται· διατί, διότι κλείεσαι τότε ὅπου ἐν τῷ τέλει τῶν ἐν Ἀμερικῇ Παρισίων ἐκλείσθη ὁ Ἑδ. Λαβουλαί, καίτοι ὑποβλήθῃς τὸ ψευδώνυμον Ρεναῖος Λεφέβρ. Ἡ κοινωνία ἀείποτε ἐν τῇ ἡρεμίᾳ αὐτῆς καὶ εἰρήνῃ τοὺς καινοτόμους ὑπὲρ τῆς προόδου, τοὺς τολμηροὺς σκαπανεῖς τῆς ἀναπλάσεως, ἐκλείσει ἀείποτε ἐκεῖ, κατὰ πεποιθήσιν ἢ συμφέρον, ἀλλ' ἡ αὐτὴ κοινωνία ἐν θερμῇ γονίμῳ ἐπ' ἀναστάσεων ἢ πολέμων τοὺς αὐτοὺς καινοτόμους τῆς προόδου ἀνεβίβασεν εἰς τὸ Καπιτώλιον τῆς εὐκλείας καὶ τῆς ἀποθεώσεως.

Τοιούτων τινῶν κοινωνικῶν περιπετειῶν γέννημα εἶναι τὸ Ἀλφαβητάριον τοῦ πολίτου. Ἀληθὲς ἀλφάβητος, πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ ἐθνικῶν πεποιθήσεων· πᾶσα σελὶς εἶναι σκαπάνη κατὰ τῆς πλάνης, τῆς ἀπάτης, τῆς ραδιουργίας, τῆς κολακείας, τῆς δουλοφροσύνης, κατὰ παντὸς ὅ,τι συστέλλει καὶ κατατρώγει τὴν ἐθνικὴν ὑπερῶν. Εἰς γλῶσσαν καὶ ἔννοιαν σαφῆ, καίτοι ὑπὸ στολὴν ἀλλόκοτον, ἵνα ἐπισύρῃ αὐτὴ τὴν προσοχὴν, τὰ πολιτικὰ δόγματα τοῦ Ἀλφαβηταρίου εἶναι ἡ κρηπίς τῆς καλῶς ἐννοουμένης ἐλευθερίας, εἶναι αἱ ἀγίαι ἐκεῖναι ἀρχαὶ ἅς ἀπαντες ὁμολόγησαν, ἀπαντες ἀναγνωρίζουσιν, ἀλλὰ διότι τοσοῦτον καθομολογούμενα εἶναι, τοσοῦτον καὶ δίκαιαι καὶ ἀληθεῖς ἀναγνωρίζονται καὶ φύσει τῷ λογικῷ ἀνθρώπῳ ἐνυπάρχουσιν, οἱ ἄνθρωποι παραβλέπουσιν πλέον αὐτάς καὶ λησμονοῦσιν ὥς τι σύνηθες καὶ γνωστὸν, ὥς ἔτι παραβλέπουσι τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ τοῦ ἡλίου ἀπ' ἧς οὐδεὶς συγκινεῖται πλέον καίτοι οὖσαν τὸ κάλλιστον τῶν θεαμάτων. Ὅτι ὁμοῦ πρὸς τὰς τοιαύτας σκέψεις διαφέρει ἐνταῦθα, εἶναι ἡ πηγὴ ὅθεν ἀναδίδονται αἱ πολιτικαὶ ἀλήθειαι τοῦ ἀλφαβηταρίου, εἶναι τὸ ὄνο-

μα καὶ ἡ κοινωνικὴ βαθμὶς τοῦ συγγραφέως ἃτινα δίδουσι κύρος τι πρὸς τὰ λεγόμενα, ἐγείροντα δ' ἐντεῦθεν τὴν περιέργειαν δυνατὸν ἐπὶ τέλους νὰ συγκινήσωσι καὶ ἐπενέγκωσι τὸ ἐκζητούμενον παρὰ τῷ λαῷ ἀποτέλεσμα. Διότι

Λόγος . . . ἐκ τ' ἀδοξούντων ἰών

καὶ τῶν δοκούντων, αὐτὸς οὐ ταῦτ' ὀφείλει

Ἐν τούτοις ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὡς διακρίνεται μᾶλλον κατὰ τὰ ἄτομα ἢ τὸ σύνολον, οὕτω καὶ μόνον κατ' ἐποχὰς τινὰς ὑφίσταται οἷος ἀληθῶς εἶναι. Σήμερον κοιμᾶται. Μάτην τῷ γράφονται, μάτην τῷ λέγονται χρυσᾶ ἔπη, εἰς τὸ οὐδ, εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὴν διάνοιαν. Κοιμᾶται. Βεβαίως παραγίγνεται αὐτῷ ἐκ τῶν τοιούτων συζητήσεων καὶ ὁμολογιῶν ὑπερηφάνων ἀνδρῶν ἀποτέλεσμα τι, ἀλλ' εἶναι τοσοῦτον ὀλίγον ὥστε διαβλέπει τις ὅτι τὸ φάρμακον λαμβάνεται εἰς μικροτέραν δόσιν ἢ ὅση εἶναι ἡ νόσος. Κοιμᾶται καὶ παραβλέπει ἐντεῦθεν ἡ μόνη ὑποδοχὴ παντὸς ἐν Ἑλλάδι σήμερον καλοῦ ἔργου εἶναι ἡ ἱερὰ σιωπὴ, ἡ γιγάντειος ὑπερηφάνεια, ἡ ἄσωνος ἀβδηριτικὸς θαυμασμός. Κοιμᾶται, οἱ δὲ ἐλεύθεροι καὶ φιλοπάτριδες παρ' αὐτῷ ἄνδρες εἶναι ὀχληροὶ κώνωπες βομβύζοντες ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ τοῦ ἐπιμενεδείου ὕπνου. Ὁ εὐλογημένος αὐτὸς Ἑλληνικὸς κόσμος εἶναι, ὅ,τι περὶ αὐτοῦ αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Κολοκοτρώνης ἐν σελίδι ἀλφαβηταρίου 70 λέγει· αἱ Ἑλληνες ἔχουν ἐν μέγιστον προτέρημα, καὶ ἴσον ἐν μέγιστον ἐλάττωμα· ἀπέναντι ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ συνδέονται καὶ κατορθοῦσι τεράστια· ἀλλ' αἰφνης παρερχομένης τῆς κρίσεως, ἐνῶ τοὺς ἀναζητεῖ ὁ ἱστορικὸς ὅπως τοὺς θαυμάσῃ, τοὺς ἀπαντᾷ κυλιόμενους εἰς βόρβορον ἐσωτερικῶν διαπληκτισμῶν, καὶ μικρολογημάτων, καὶ πῶς ὁ εἰς νὰ καταστρέψῃ τὸν ἄλλον, ἕως οὗ παρουσιάζεται ὁ ἐπιτήδειος, ὁ μηδεμίαν ὑπηρεσίαν προσενεγκὼν ὅστις ἱππεύει ἐφ' ὅλων . . . Φαίνεται ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἦσαν ἡ δόξα καὶ ὁ φθόνος.

Ἐν τούτοις πόσα ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ καὶ ἐν τῇ κοιμωμένῃ σήμερον ταύτῃ πατρίδι, ὁ κ. Θ. Κολοκοτρώνης, ἄνθρωπος οὕτινος ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία λήγει ὅπου ἄρχεται ἡ νόμιμος ἐλευθερία μόνον τοῦ ἄλλου, οὐχὶ

δὲ καὶ ἡ αἰσχροτης, ἡ πλάνη, ἡ χαμέρπεια, ἡ δυστυχία· ἄνθρωπος σύμβολον ἔχων μόνον τὴν ἀλήθειαν, ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀνεκφωνουμένην ἐν μόνον αἰσθημα τρέφων· τῆς πατρίδος τὸν ἀσέβηστον ἔρωτα, ἓνα μόνον σκοπὸν· τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, πόσα θὰ κατώρθου ἀπὸ τῆς ἀκραδάντου κοινωνικῆς θέσεώς του ἂν εἰς τὴν γυμνὴν ἐκείνην ἀφέλαιν ἦναι πλειότεραν βαρύτητα, ἂν εἰς τὸ εὐτράπελον ἐνέσταζεν ἀνηλεῆ σάτυραν, ἂν αἱ ὀρθαὶ κρίσεις ἦσαν πλειότεραι τῶν παλμῶν τῆς καρδίας, ἂν ἡ χεὶρ ἐκινήτο πλειότερον ἢ τὰ χεῖλη, ἂν ἡγάπα πλειότερον τὴν ἐποχὴν τοῦ ἢ τὴν αἰωνίαν ἀνθρωπότητα.

Ὁ κόσμος, ἂν καὶ τοσοῦτοι παρῆλθον αἰῶνες, εἶναι εἰσέτι παιδίον εἰς ὃ περ νομίζομεν ὅτι συναινεῖ καὶ αὐτὸς ὁ κ. Κολοκοτρώνης, ὅστις ἐν ἔτει 1870 ἀπὸ Χριστοῦ καὶ μυριάδων ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἐξέδωκεν οὐχ ἥττον σήμερον *Ἀλφαριθμητάριον* τοῦ πολίτου δηλαδὴ τὰ πρῶτα συλλαβίσματα τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς του. Ἐὰν λοιπὸν ἀληθῶς οἱ ἄνθρωποι ἔτι εἶναι παιδιά, μάλιστα εἰς τὰ νέα ἀτυχῆ ἀσθένεια τότε ἂς μὴ λησμονῇ τις ὅτι τὰ καλλίτερα φάρμακα καὶ γενναϊότερα ὑπὲρ τῆς ἀνδρώσεως τῶν δέον νὰ τοῖς δίδονται περιηλειμμένα μέλιτι τινὶ ἄλλως τ' ἀπορρίπτουσιν ὡς πικρὰ καὶ ἀηδῆ. Ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοιούτων ὁρμώμενος στοχασμῶν, εἰς τὴν καλοκάγαθος καρδίαν τοῦ ἡμετέρου φίλου συνεχώρει ἡμᾶς, τοιαύτας τινὰς θὰ τῷ ὑπεβάλλωμεν εὐχὰς ὑπὲρ ἡμῶν κυρίως, τοῦ λαοῦ, ἂν οὐχὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῦ ἀτόμου· Βεβαίως γράφει ὁ κ. Κολοκοτρώνης εἰς νόημα σαφές καὶ καθαρὸν ὡς ἡ συνείδησίς του, ἀπευθυνόμενος μᾶλλον πρὸς τὸν ἀπλοῦν καὶ ἀπαίδευτον λαόν, οὐχ ἥττον καὶ τὸ μέρος τοῦ λαοῦ τούτου καλλίτερον θὰ προσῆχε καὶ θὰ κατενόει, καὶ οὕτω θὰ ἐβελτιούτο ἂν Α', αἱ μικραὶ συγγραφαὶ τοῦ κ. Κολοκοτρώνη ἀνεφαίνοντο ὀγκωδέστεραι καὶ εἰς μακρότερα χρόνου διαστήματα· τὸ συχνόν, παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ μάλιστα λαῷ, ἀπογοιτεύει, τὸ σμικρὸν καταφρονεῖται. Β'. ἀντὶ νὰ παραπέμπῃ εἰς τὰ ἴδια συγγράμματα ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι τῶν ὕστερον ἐκδιδομένων, ἂν πρέπεμπεν εἰς διασήμεους

τινὰς συγγραφεῖς, καταχωρίζων κάτωθεν ὁλόκληρα χωρία, ἢ ἀπλῶς σειρὰς βιβλίων πολλῶν, τοῦ Θουκυδίδου αἰφνης, τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Βένθου, τοῦ Βολταίρου, τοῦ Μακώλαι, τοῦ Ἰουβενάλη, τοῦ Μακιαδέλη, τοῦ Βίκτορος Οὐγῶ, τοῦ Γκαῖτε, τοῦ Ἀλφόνσου Κάρ, τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ Δάντε, τοῦ Εὐριπίδου, καὶ λοιπῶν, καὶ λοιπῶν, καὶ λοιπῶν. Στηρίζων αὐτὰς ταύτας τὰς Ἑλληνικὰς καὶ ὕγιεις κρίσεις τοῦ ἐπ' αὐτῶν, οὐχὶ ἐπ' αὐτοῦ. Διότι παρουσιάσθη ποτὲ τις ζητῶν τὸν ἡγεμόνα Στούρζαν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ του· ὁ Στούρζας εὐρίσκετο εἰς τὸν κήπον φορῶν ἀπλουστάτην ἐσθῆτα κοιτῶνος· ἦτο καὶ δύσμορφος· ἐρωτηθεὶς ἂν ἦναι ἐπάνω ὁ κύριός του, εἶπεν· «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Στούρζας» τί θέλετε;» Ὁ προσελθὼν ἀπλοῦς ἄνθρωπος ὑποθαίς τὴν ἀπόκρισιν ταύτην βαναύσου ὑπνέτου χαριεντισμὸν, ἔφυγε ἀνακαγχάζων εἰρωνικῶς· «Μωρὲ μοῦτρα γιὰ Στούρζας!» Γ'. τὸ ἐξώφυλλον ἐκάστου βιβλίου νὰ φέρῃ τοὺς τίτλους, τοὺς βαθμοὺς, τὸ πατρικὸν ὄνομα εἰς ὠραίους χαρακτῆρας, ὡς ἀντεπιστέλλον ἔτι μέλος μιᾶς ἢ δύο ἀκαδημιῶν, ἢ παντελῆ σιγὴν καὶ μυστηριώδη ἀνωνυμίαν. Τὸ λαμπρὸν ἐγείρει αἰετοὺς τὸν θαυμασμὸν ἢ τὸν σεβασμὸν πολλὰς, τὸ δὲ σκοτεινὸν τὸν φόβον, τὴν περιέργειαν, τὴν μεγέθυσιν.

Αἱ μεγαλήτεραι τῶν ἀληθειῶν ἐνσπείρονται καὶ καρποφοροῦσιν, εἰς τὸν ἀτελῆ ἄνθρωπον ἀτελῶν ἔτι χρόνων, διὰ τινος ἀναποφεύκτου ἁλατος ἢ ἀπάτης· ἄνθρωπός τις ὑπεράνθρωπος ἔσωσε τὸν κόσμον ἅπαντα, ὑποβλήθεις τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ Κόδρος τοῦ χωρικοῦ τὸ ἐνδύμα. Πικρὸν ἄλλ' ἀληθές. Πόσοι ποιηταὶ θὰ ἀπέθνησκον παντοπῶλαι καὶ ἄφωνα ἂν ἐγνώριζον ἐν πεφωτισμένῃ πεποιθήσει ὅτι ὁ ἥλιος μένει ὡς βλάξ ἀδρανὴς καὶ ἀκίνητος, ἡ δὲ γῆ χορεύει περὶ αὐτὸν ὡς ἡ ἄρκτος· ὅτι ὁ κύκνος ἀποθνήσκων ἐκχέει, ὡς πάντοτε, ἀμούσους πάντη καὶ βαρβάρους φωνάς· ὅτι τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος ὑπὸ τὰ φύλλα τοῦ ἐαρινοῦ ἄλσους εἶναι ἐκφρασίς λυσσώδους ὀρέξεως! . . .

Ἐὰν ἡδύνατο ἡ Ἑλλὰς ἡμῶν σήμερον νὰ γεύεται τὰ φάρμακα οὕτως ἁπλαστά, ἂν

γνός καὶ ἀπεριποίητα καὶ εἰλικρινῇ, θὰ ἤ-
μεθα ἄνδρες, ὡς ἐν Ἀμερικῇ, ὅχι δειλὰ καὶ
ἄρρωστα παιδιὰ· ἐὰν ὅμως ἤμεθα ἄνδρες,
τότε πῶς ἐκδίδεται Ἀλφραβητάριον; Ἀλλ'
ἐκδίδει ὁ κ. Θ. Κολοκοτρώνης Ἀλφραβη-
τάριον; Τότε ποῦ ἐν αὐτῷ ἡ ῥάβδος τοῦ
διδασκάλου; B.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Γ'.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΙΣ. — ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΩΡ.

■ Κακὸν μὲν εἶναι πάντοτε νὰ ἔχη τις
θυγατέρας, κάκιστον ὅμως ὅταν αὗται αἱ
θυγατέρες ἐλαφραὶ οὔσαι καὶ καλλωπίστριαι
μόνον πρὸς τὰ ἔξω στρέφουσι τὸν νοῦν οὐ-
δόλως δὲ πρὸς τὰ οἰκιακὰ προσέχουσι. Καὶ
ὑποφερτὸν μὲν κάπως ἂν οἱ γονεῖς ἀνέ-
χωνται τῶν θυγατέρων τὰ τσακίσματα
πρὸς μελλόντων γαμβρῶν ἀποδιδέποντες
ἄγραν, ἀνυπόφορον ὅμως ὅταν οὗτοι φι-
λάργυροι καὶ γλίσχροι ὄντες αὐτὰς κατα-
κλείουσιν, εἰς οὐδεμίαν πρὸς τὸν ἔξω κό-
σμον συγκοινωνίαν τιθέντες.

Τοιοῦτος ὁ Μούκιος, πλούσιος ἔμπορος,
ὅστις ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ὑποψίᾳ ὅτι ἐνόησεν ὁ
κόσμος ὅτι ἔχει θυγατέρας—καὶ ὥρσιος—
ἀνεχώρησεν ἐκ Παταυίου καὶ σπεύδων ἦλθε
καὶ ἐγκατέστη ἐν Βενετίᾳ. Ἐδῶ διέδω-
κεν ὅτι ἔχει θυγατέρας τέρατα ἀσχημίας,
τὰς ὁποίας ἐγκλημα ἤθελεν εἶσθαι ἂν ἐξε-
βαλλεν εἰς τὸ φῶς. Τὴν οἰκίαν του εἶχεν
ἐξασφαλίσει κατὰ παντὸς ἐξωτερικοῦ ἐχ-
θροῦ καὶ πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν οὐδ' ὑπη-
ρέτην εἰσήγαγεν. Ἀνέμενεν ἓνα ἐκ Παταυίου
—βλᾶκα πεσόντα ἐξ οὐρανοῦ—πλὴν μέ-
χρι τῆς ἀφίξεώς του αὐτὸς ἔκαμνεν ὅλας
τοῦ οἴκου τὰς ὑπηρεσίας. Οἱ νέοι τῆς Βε-
νετίας κατὰ ὑποπτρεύθησαν καὶ δὴ δύο αὐ-
τῶν ὁ Πυλάδης καὶ ὁ Ὀρέστης συνεννοη-
θέντες μετὰ τοῦ γεροντοπαλληκάρου κόμη-
τος Βιέτολα παντοίους μετέρχονται τρό-
πους ὅπως ἀλώσωσι τὸ φρούριον τῶν ἀ-
σχημῶν. Πλὴν μάτην.

Ἀφ' ἐτέρου αἱ δύο τοῦ Μουκίου θυγα-

τέρες Ἀλβίνα καὶ Ῥωμίλλα μετὰ τῆς Μι-
μόζας ἀδελφῆς τοῦ πατρὸς των, πρὸ πολ-
λοῦ καταταταχθείσης ἐν τῇ σεμνῇ τῶν
γεροντοκόριτσων χορείᾳ, στένουσι καὶ
κλαίουσιν. Ἐξω ἡ Βενετία εἶναι δεδομένη
εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὰς διασκεδάσεις. — Ὁ
κόσμος χαίρεται, οἱ νέοι πηδῶσιν, αἱ νέαι
—καὶ τὰ γεροντοκόριττα—διασκεδάζου-
σιν—ἀφοῦ εἶναι Ἀποκρέω καὶ αὐταί; —
ὦ τύχη, τύχη!

Ἡ εὐκαιρία ὅμως ἦλθεν ἀφ' ἐαυτῆς. Ὁ
ἀναμενόμενος ὑπηρέτης ἀφίχθη — ὁ γέρον
Μούκιος ἀναχωρεῖ τῆς Βενετίας, καὶ αἱ δύο
νεάνιδες μετὰ τῆς νεάνιδος θείας των κατ-
ορθοῦσι νὰ τὸν πείσωσι νὰ τὰς ἀφήσῃ νὰ
ἐξέλθωσιν. Ναὶ μὲν φοβεῖται τὸ ξύλον τοῦ
κύθεντου, ἀλλ' ὅταν πρόκηται περὶ μικρᾶς
διασκεδάσεως καὶ πρὸ πάντων περὶ δει-
πνῶν ἐν τῷ καφεναίῳ, τί νὰ γίνῃ;

Καὶ ἐξέρχονται μεταμφιεσμένοι εἰς τὴν
πλατεῖαν· εὐρίσκουσι τὸν Πυλάδην, τὸν
Ὀρέστην, τὸν Κόμητα μεθ' ὧν συνδιασκε-
δάζουσιν. Συνεννοοῦνται μετ' αὐτῶν νὰ φύ-
γωσι καὶ θὰ ἐξετέλουν εὐθὺς τοῦτο, ἂν ὁ
Μούκιος ἐμποδισθεὶς νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ
Παταυίου καὶ εὐρὼν τὴν οἰκίαν κατὰ κλει-
στον δὲν ἤρχετο ἐν τῇ πλατεῖᾳ ἀναζητῶν
τὰς δραπετίδας.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως δὲν τὰς εὐρίσκει. Αἱ
κῆραι φεύγουσι καὶ αἱ κηὶ ἐπανελθοῦσαι
παραδίδουσι τὸ πᾶν εἰς τὴν λήθην. Ἀλλ'
ὁ γέρον δὲν ἠσύχαζε· μία προσωπὶς χαμαὶ
εὐρεθεῖσα τῷ ἀποκαλύπτει τὰ πάντα καὶ
ὅλη ἡ ὀργή του ἐκσπᾶ κατὰ τοῦ δυστυ-
χοῦς ὑπηρέτου ὃν ἀποδιώκει. Ὁ Πυλάδης
ὅμως καὶ ὁ Ὀρέστης τὸν τοῖχον τῆς αὐ-
λῆς πηδήσαντες ἀναγκάζουσι τὸν γέροντα
νὰ τοῖς παραχωρήσῃ τὰς θυγατέρας· τὴν
δ' ἀδελφὴν νυμφεύεται ὁ Κόμης, ὅστις
νεωτέραν αὐτὴν νομίζων τότε συγκατετέθη
νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἔχει
χρήματα καὶ . . . πόσα.

Ἐπὶ ταιαύτης ὥραίᾳ ὑποθέσεως ἀνελίσ-
σεται τὸ κείμενον τοῦ μελοδράματος Gre-
cauzioni (Προφυλάξεις) τοῦ μελοποιῶ Ἐρ-
ρίκου Πατρέλλα.

Μουσικὴ ὥραία, εἰ καὶ ἐλαφρά, χαρακτη-
ρίζει τὸ μελόδραμα τοῦτο. Πρὸ πάντων
ἡ ἐκφρασις, ἡ χαρακτηρίζουσα τὸν Πατρέλ-